

ರೊಟ್ಟಿ ಹದಾ ತಪ್ಪಿದೀದೇ. ಕೊಡೂ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಮಾಡರ್ತೆ ರುಚಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೇದ. ಕಾಯಹಾಲ್ ದಿನಕ್ಕೆರಡಸತ್ತಿ ಬಿಂಗಿ ಮಾಡರ್ತೆ ನಾಕ ದಿನಾ ಆದ್ಮು ರುಚಿ ಏರೂದೇ ಇಯಿಯಾದ ಅಂಬಾದೇ ಇಲ್ಲ. ದ್ವಾಪ್ರೇ” ಅದೆಂಥ ಸಂಭೂತ. ಉಪವಾಸಕ್ಕೆ ನಾಕು ದಿನ ಮುಂಚೇ ನಡೆವ ಈ ತಯಾರಿ. ಒಂದೇ ಸಮು ಬರುವ ಹೋಗುವ ಜನ, ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಬುಟ್ಟಿಯಿಂದೆತ್ತಿ ಬಂದವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಹೊಕೆ ಹೊತ್ತೆ ತಂಡದ ಸತ್ಯೇಯ ಪಾಲುದಾರಳಾದ ನನ್ನ ಅನವರತ ಷಿಡಾಟ. ಬುಟ್ಟಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಣ್ಣು ಖಾಲಿಯಾಗುತ್ತ ಆಗುತ್ತ, ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞ ಇನ್ನು ಬರದಿದ್ದರೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಥದೋ ಸಂಕಟ. “ಬರಬಾರದೇ ಇವನು” ಅಜ್ಞ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಶಿವರಾತ್ರಿಗೆ ಶಿವನ ಬರಾವು ಕಾಯ್ತುರ. ನಿವೃ ಆ ಮುದುಕನ ಕಾಯ್ತುರಲೇ.” ಅಜ್ಞ ಬರದಿರುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಕಂಥ ತರದಿರುತ್ತಿರಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮದಣ್ಣ ವರ್ಷವಿದೇ ಕಂಥ ಹೊಸೆಯುತ್ತಿದ್ದುದಕೂ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞನ ಬರುವಿಕೆಗೂ ಸಂಬಂಧದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆಯಿದ್ದುದು ಆಗ ತಿಳಿದಿರಲ್ಲ. ಬಂದವನೇ ಅಜ್ಞ ಬಾವಿಕಟ್ಟೆ ಸೇರಿ ಚೋಕ್ಕ ಮಿಂದು, ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಎಲ್ಲ ಒಗೆದು ಹಾಕು, ಅಜ್ಞನೇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮಾತಾಡಿಸಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. “ಈ ಮಕ್ಕಳ ಎಂತ ಗಾಂವಕಾರರೇ, ಮೇರಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲ ನೋಡಿ” ಅನ್ನೋ ಮಾತು. “ಹಾಂ, ಎಲ್ಲ ಮಿರೂದು ಅವನಿಗಾದ್ದು ಆಗೆದ ಅಂದಿರೇನು?” ಅಂತ ಅಜ್ಞ ಮೇಲೆ ನೋಡಿ ಹೇಳುತ್ತ, ಈ ಮಕ್ಕಳ ನಿಮ್ಮ ಕಾಯ್ತುದ್ದು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಮಿಣಾನುಬಂಧ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಉಂಟ ಮಾಡಿ” ಅನ್ನೋದು ವರ್ಷಾವರ್ಷ ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ಹಾಗೇ ಆವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುವ ಮಾತು. ಅಜ್ಞನ ಎಲೆಗೆ ಉಂಟ ಬಿಡುವ ಉಮೆದಿಯೆಂದರೆ ಆಗೆಲ್ಲ ಅಂವ ಹೇಳುವುದು – ಮಗಾ, ಸಾಕು. ಈ ಹೊಟ್ಟೆ ಒಂದುಸತ್ತಿ ಸಾಳಾ ಮಾಡಿತೂ ಅಂದ್ರೆ ನಾಳೆಯೂ ಕೇಳತ್ತೇ. ಎಲ್ಲಿಂದ ತಲ್ಲಿ? ಬ್ಯಾಡಾ ಮಗಾ, ಎಲ್ಲ ಪೂ ಎಮ್ಮೋ ಅಪ್ಪೋ ಇದ್ದರೇನೇ – ಅದೆಮ್ಮೋ ವರ್ಷ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಮಾತು. ಬಡಕಲು ಕಪ್ಪ ಮೈಯ ಅಜ್ಞ, ನಡೆನಡೆದು ಪಾದ ಬಿರುಕು ಮೂಡಿದ ಹರಕತ ಹವಾಯಿಯ ಅಜ್ಞ, ನರ ಉಂಟಿದ ಅವನ ಬೆರಳುಗಳು, ಚಕ ಚಕ ಹೊಲೆವ ಆ ಕಣ್ಣಗಳು. ಮೈ ಪೂರಾ ಸಾಮೇಚಿಯ ವೇಷ ಹೊತ್ತೆವರು ಹೊಟ್ಟಿದ್ದೆನ್ನಲ್ಲ. ಉಗ, ಈ ಅಡಮುಟ್ಟಿ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಅವನ ಉಸಿರ ಗಂಧ ತೇವಿದಂತೆ ಆ ಮಾತುಗಳು ಕೆಂತುಂಬಿದಂತಾಗಿತ್ತು. “ಅಂವ ಹೇಳಿದ್ದ ನಾ ಯೇನ ತಿಳಿಕಂಡೆ ಧೋ” ಅಂತ ಗೊಣಿಕೊಂಡಳು ಶಾಲಿನಿ ತನು ಜೋರಾಗಿಯೇ. ಸೋಮೇಶ್ವರದ ಬಳಿಯ ಹಂಪ್ಪೋಗೆ ಬ್ಯೋಕ್ ಸ್ಕೂಲೇ ಮಾಡಿದ್ದ ಪುದಿಪನಿಗೆ, ಶಾಲಿನಿಯ ಮಾತು ಪೂರಾ ಕೇಳಿ ಕ್ಕೊಣ ಕೈ ಅದುರಿತು. ಹಿಂಗೆ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದ ಮಾತಾದುತ್ತಾಳಲ್ಲ. ‘ಇವಳನ್ನ ಸರಿಯಾದ ಡಾಕ್ಟರರ ಹತ್ತ ಕಕೊಂಡೋಗಬೇಕೋ ಹ್ಯಾಗಂ’ ಅನ್ನೋ ಗಲಿಬಿಲಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡ.

ವಿನಯಾ ಒಕ್ಕುಂದ

ಸರ್ವಾರಿ ಕಾಲೇಜಿನ ಅಧ್ಯಾಪಕಿ ವಿನಯಾ ಥಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದು. ಸಮಾಲೀನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ಸೀ ನೋಟದ ಮೂಲಕ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುವ ಆವಯ, ‘ಬಾಯಾರಿಕೆ’, ‘ನಂರು ಗೋರಿಯ ದೀಪ’, ‘ಹಸಬೆ’ ಎಂಬ ಕವಿತೆಯ ಸಂಗ್ರಹಗಳನ್ನು, ‘ಉರ ಒಳಗಣ ಬಯಲು’, ‘ಉರಿ’ ಎಂಬ ಕಥಾಸಂಗ್ರಹಗಳನ್ನು ವರ್ಕಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.